

- Функція:
Мінестрелі подорожували з місця на місце, розважали дворян та людей на ринках своєю музикою та виставами.
Скоморохи (Sciomachy)
- Характеристика:
Скоморохи — це комічні артисти, які використовували жартівливі образи та імітації для виклику сміху у глядачів. Вони також виконували музичні й танцювальні вистави.
- Функція:
Скоморохи були характерними для східнослов'янської культури й відігравали важливу роль у селянських святах і обрядах, розважаючи та надихаючи глядачів.
Творчість середньовічних артистів мала велике значення, впливаючи на розвиток мистецтва та розважальної культури в подальших століттях.
Отже, хоча ці групи артистів мали схожі розважальні функції, вони різнилися за акцентами та специфікою вистав. Гістріони більше фокусувалися на гумористичних виставах, ваганти — на вмінні жонглювання та акробатиці, мінестрелі — на музичних виставах, а скоморохи — на комічних образах та виставах з елементами імпровізації.

К. Сологуб

НОВІ ІНТЕРПРЕТАЦІЇ МІФУ В ЄВРОПІ (КІНЕЦЬ XIX — ПОЧАТКУ XX СТ.)

К. Solohub

NEW INTERPRETATIONS OF MYTH IN EUROPE (END OF THE XIX CENTURY — BEGINNING OF THE XX CENTURY)

На початку XIX століття в літературі та мистецтві виникає інтерес до міфології. Саме в цей період німецьким філософом і письменником Фрідріхом Шлегелем була прописана програма створення нової міфології, яка покликана говорити про подібність природи та людини. Ідеться про художню міфологію, основу на синтезі «чуттєвого» античного язичництва і «духовності» християнства, де образи і сюжети традиційних міфологій трактувалися надзвичайно вільно. Розглядаючи міф як художню творчість природи, німецькі письменники-романтики відкрили нову, естетичну форму освоєння дійсності, яка за допомогою міфу отримала своє завершення безпосередньо у Ф. Шеллінга і стала основою методології ритуально-міфологічної школи в літературознавстві наступного століття.

Проблема інтерпретації міфів стає головним об'єктом досліджень у філософії, психоаналізі, в літературі та театрі XX ст. Орієнтованому на життєподібність реалізму XIX ст. на зміну приходить модернізм. Криза культурно-історичної ситуації на Заході породила той самий модерністський міфологізм, який ознаменував нові пошуки художнього мислення. Тепер це називають міфотворчістю, яка орієнтується не на подолання Хаосу Космосом, а на поетизацію і розуміння Хаосу як універсальної і невід'ємної частини буття.

До кінця XIX ст. у філософії та культурології відбувається т. зв. «ремифологізація», яка стала результатом теорії та практики мистецтва: «нові інтерпретації міфу висувають на перший план міф (і ритуал) як певну невід'ємну форму або структуру, яка здатна втілити найбільш фундаментальні риси людського мислення та соціальної поведінки, а також художньої практики».

Наприкінці XIX ст. в мистецтві виникає новий напрям — символізм, який увібрав у себе іншу систему цінностей та інший спосіб мислення. У символістів місце Бога посіло щось незбагненне, ірраціональне, абсолютне ніщо, яке і є істиною. Багато в чому завдяки цьому символісти звернулися до міфу як мови, за допомогою якої можна було висловити «невиразне». Вони вважали, щоб повернути світові втрачену цілісність та водночас надати сенсу самого людського життя, треба вписати його у світопорядок єдиного Буття. Тому вони звернулися до штучної, інтелектуальної реміфологізації: звернення до міфу ставало своєрідною формою художнього «дешифрування» світу для того, щоб дійти якогось сутнісного «тексту». Символісти прагнули, щоб міф набував символічного сенсу і став символом.

Так, ще до початку XX ст. Європа знову виявляє свій інтерес до міфу як до системи нової художньої, літературної та драматургічної творчості. Міф стає своєрідним ритмом культурного життя століття, якому присвячені численні філософські праці. Проблематиці міфів присвячені роботи і в інших галузях науки: етнології, психології, літературі. Міфологія, зайнявши особливу нішу та відігравши важливу роль у галузі філології й психології, стає методом і мовою іншої творчої галузі — культури й театру. Сталося те, що можна назвати «еволюцією свідомості».

У XIX ст. і на початку XX ст. українське народництво виявлялося етнографічним полотном селянського життя. Його основна ідея полягала в тому, щоб віднайти зв'язки і таки вписатися в західноєвропейський контекст, показуючи народне життя. Саме спадщина Лесі Українки ознаменувала пошуки таких паралелей: «пошуки подібності і відмінності межі між національним і всесвітнім». Драма-феєрія «Лісова пісня» стала завершенням письменницею тих пошуків. У драмі національне набуття подане у художньому синтезі та межує з певною загальнолюдською умовністю існування. Сюжет драми виходить далеко за межі побутовості і піднімає низку соціальних питань, які переростають до складних філософських горизонтів. Драматична історія головних героїв — Мавки та Лукаша, перекидає нас на таємничі підмостки, на яких народжуються стихії великого неприступного всесвіту, де погук справжнього переважно здобувають жертвою власного життя.

В. Самойленко

БЛАГОДІЙНІ АКЦІЇ В КОНТЕКСТІ СУЧАСНОГО СЦЕНІЧНОГО МИСТЕЦТВА

V. Samoilenko

CHARITY ACTIONS IN THE CONTEXT OF MODERN PERFORMING ARTS

Майже щодня людина стикається з все новим і новим благодійними акціями, що стають невід'ємною частиною життя. У сучасному світі благодійність є важливою суспільною складовою та вагомим компонентом життя будь-якої країни. У продовж 2022–2023 рр. 60% українців долучалися до благодійності. Мотивація наших громадян допомогти має наслідки емоційного та раціонального підґрунтя

Благодійні заходи створені для збору коштів на окремі потреби цивільних людей або ж військових. Це чудова нагода допомогти і водночас отримати задоволення під час відвідин такого заходу. Тобто працює схема: «ти щось дав і ти отримав».

Отже, створення таких акцій є важливим у сучасному світі, тому що їх прямою місією є допомогти, а прихована мета — набутти у суспільстві таких рис, як людяність, вдячність, патріотизм та співчуття до оточуючих.